

Ой, крикнули сірії гуси

Тарас Шевченко

Ой крикнули сірії гуси
В яру на ставу;
Стала слава на все село
Про тую вдову.
Не так слава, не так слава,
Як той поговір,
Що заїздив козак з Січі
До вдови на двір.
"Вечеряли у світлиці,
Мед-вино пили
І в кімнаті на кроваті
Спочити лягли".
Не минула слава тая,
Немарне пішла:
Удовиця у М'ясниці
Сина привела.
Вигодувала малого,
До школи дала.
А із школи його взявши,
Коня купила,
А коня йому купивши,
Сідельце сама
Самим шовком вишивала,
Златом окула,
Одягла його в червоний
В жупан дорогий,
Посадила на коника...
"Гляньте, вороги!
Подивітесь!" Та й повела
Коня вздовж села.
Та й привела до обозу;
В військо оддала...
А сама на прощу в Київ,
В черниці пішла.